

miền trường

Tập san

Tổ Công đoàn Bộ môn Ngôn ngữ & Văn hóa Anh

10-2021

Trang 1: Thư ngỏ

Gia Đình

Trang 2: Đôi dòng về người phụ nữ nhân ngày 20/10

Trang 4: Chỗ dựa vững chắc

Trang 6: Ba má tôi

Trang 7: Nợ em

Trang 8: Về vui vợ viết

Trang 9: Tranh vui

Ân Tình

Trang 10: Đáp đền tiếp nối

Trang 12: Cái tội nghèo

Trang 13: Ngày về hưu

Tâm Sự Mùa Giãn Cách

Trang 16: Giãn cách - chuyện thêm và bớt

Trang 18: Nhớ

Trang 19: Biết ra sao ngày sau!

Trang 22: Mọi thứ đã khác cho những ngày 20/10

Trang 24: Giãn cách - đứng giãn lòng

Trang 25: Tranh thay lời muốn nói

Nuôi Dạy Con

Trang 26: Trích “Con tôi gặp khủng hoảng”

Trang 29: Ẩm thực - Bánh tráng nướng

Trang 31: Film review - Skater girl

Trang 32: Một số hình ảnh kỷ niệm của tổ

Biên tập:

Huỳnh Chí Minh Huyền

Thiết kế:

Nguyễn Thái Hữu

Tác giả:

Nguyễn Thị Khánh Đoàn

Huỳnh Văn Hiến

Nguyễn Duy Khang

Nguyễn Hải Quân

Hồ Phương Thùy

Hồng Lư Chí Toàn

Nguyễn Thị Nguyên Tuyết

Phương Hoàng Yến

Lời mở

*Hưởng ứng phong trào
chào mừng ngày Phụ nữ Việt Nam 20/10/2021 do Công
đoàn Khoa Ngoại ngữ phát động, tập thể công đoàn viên tổ Công
đoàn Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh trân trọng ra mắt tập
san “Miền Thương”.*

*Lật từng trang tập san, quý độc giả sẽ hòa vào những tâm tư, tình
cảm, những kỷ niệm ngọt ngào của Thầy Cô giảng dạy
tiếng Anh về quê hương, gia đình, bạn bè, những người
mà họ trân quý. Quý độc giả cũng sẽ bắt gặp những
chiêm nghiệm, cảm xúc lắng đọng thành lời của
các Thầy Cô trong khoảng không gian và
thời gian hiếm hoi trong mùa giãn cách
do đại dịch Covid-19; và còn
nhiều điều khác nữa ...!*

GIA ĐÌNH

ĐÔI DÒNG VỀ

Người Phụ Nữ

NHÂN NGÀY 20/10

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình đông con gái. Bốn chị em gái và một cậu em trai. Với thể hệ của tôi, người ta vẫn còn tâm lý thích con trai và coi trọng người con trai hơn nhưng ba tôi lại có phần thương các cô con gái hơn; đó là điều tôi cảm nhận được thông qua cách đối xử của ba. Mọi người xung quanh ai cũng cho rằng ba có phần thiệt thòi vì ba có ít con trai mà lại đông con gái. Thế nhưng ba luôn nói với ba con nào cũng là con. Tôi từng hỏi ba có thật ba không thấy buồn không và ba đã nói rằng ba phải thương con gái hơn mới đúng vì làm con gái sau sẽ khổ hơn. Ba đã chứng kiến bà nội vất vả như thế nào để nuôi mười mấy người con khôn lớn. Dù bà nội lấy ông nội là con nhà giàu nhưng bà rất vất vả lo cho con. Và ba cũng thấy các cô (là em gái của ba) vất vả giữ coi em và phụ nội như thế nào. Do đó, ba luôn dành tình cảm nhẹ nhàng hiện cho mấy chị em gái.

Bây giờ khi đã biến cố trong cuộc đời và thấy câu nói của ba là sự sinh ra là thiệt thòi nhiều mất mát hơn đàn phụ nữ được ban cho ghen và sinh ra những tổn thất về sức khỏe; kể của mình như ông bà xưa từ". Và vì đã mang con mẹ sẽ yêu con mình rất bảo vệ con bằng bản vô điều kiện. Chỉ những nỗi đau của đứa con vì Tôi tin những người mẹ thứ của bản thân để cho dù như lúc con bệnh, tôi ốm thay cho con. Tình cho những đứa con của một thứ trên cuộc đời chính là tình mẹ cho con. thơ tôi rất thích từ lúc nhỏ ⁽¹⁾ "Con dù lớn vẫn là con của mẹ. Đi hết đời lòng mẹ vẫn thương con".

40 tuổi, đã trải qua những đã là người mẹ, tôi mới đúng. Người phụ nữ thật hơn đàn ông và chịu ông. Trước hết, Người thiên chức làm mẹ- thai đứa con- nên chịu nhiều cả đánh đổi sinh mạng có nói "cửa sinh là cửa hơn chín tháng nên người nhiều. Họ sẽ thương và năng của mình- một cách người mẹ mới thấu hiểu con là khúc ruột của họ. sẵn sàng đánh đổi mọi con mình sự bình an. Ví xót xa và ước gì mình đau yêu của người mẹ dành mình là mãi. Nếu nói có này tồn tại mãi mãi thì đó Thật đúng như hai câu

Vì chính tình yêu bất diệt do mà người phụ nữ đôi khi quên mất bản thân mình vì họ mãi sống cho con. Sau khi sinh con người phụ nữ đánh mất một phần sức khỏe và sau đó là cuốn vào những tháng ngày chăm con mọn; kèm với biến đổi về nội tiết sau sinh người phụ nữ thường xuống sắc- không còn sự tươi tắn nữa. Nhưng chắc chắn đa số họ sẽ không quá

quan tâm về điều đó. Cái mà những người mẹ quan tâm lúc này chính là làm sao nuôi con cho khoẻ mạnh.

Sinh con ra chính là người phụ nữ nên sẽ yêu thương nhiều hơn; vì vậy, phụ nữ vì lý do gì đó bị gán vào với những trách nhiệm khác. Trong khi trách nhiệm nuôi dạy là của cha và mẹ thì người ta thường đổ lỗi cho người mẹ. Nếu con không ngoan, không giỏi thì người bị đổ lỗi là người mẹ. Trong khi cả người phụ nữ cũng có công việc thì họ gánh luôn cả công việc gia đình. Do đó, nếu người phụ nữ có muốn vị trí xã hội họ sẽ phải nỗ lực rất nhiều hơn so với nam giới bởi vì họ còn phải chu toàn những công việc cho con cái, nhà cửa, ... Phụ nữ bon chen ra xã hội vì những đứa con của họ. Nếu có thu nhập tốt và vị trí tốt thì họ sẽ có điều kiện lo cho con tốt hơn. Trong thực tế, có rất nhiều mẹ biết rõ cần phải làm gì cho con để chuẩn bị cho con tương lai tốt hơn nhưng họ không chủ động được tài chánh mà đành nhìn con thua thiệt. Nếu người phụ nữ càng có đầy đủ điều kiện vật chất và tinh thần, họ sẽ càng nuôi dạy ra thế hệ con cái tốt. Tôi từng nghĩ không biết có phải vì lý do này mà các nước phát triển người ta luôn dành ưu thế cho phụ nữ để tạo điều kiện cho họ làm người mẹ tốt nhất có thể. Nếu tôi có con trai tôi sẽ dạy con của mình phải tôn trọng, yêu thương và bảo vệ những người phụ nữ, nhất là với người phụ nữ cạnh bên con. Vì vậy, theo tôi mọi người phải trân trọng những nỗ lực của người phụ nữ, nhất là người phụ nữ có gia đình. Đúng như câu nói của ⁽²⁾ William Golding khá hài hước nhưng rất thực tế rằng bất cứ điều gì người ta trao cho người phụ nữ, cô ấy cũng tạo nên những điều tuyệt vời hơn rất nhiều.

Nhân ngày 20/20, tôi xin viết những dòng này gửi đến những người phụ nữ. Đầu đó, ngay lúc này ở nhiều nơi vẫn còn nhiều những người phụ nữ chưa được yêu thương và trân trọng - điều mà lẽ ra họ phải được. Nhiều phụ nữ còn chịu nỗi đau về tinh thần và thể chất. Chúng ta có thể thấy hình ảnh những người mẹ nghèo khổ đang trên bước đường mưu sinh vì những đứa con. Ngay trong mùa dịch này có nhiều cảnh người mẹ xa con xa xứ để mưu sinh. Với tôi trên đời này điều đau đớn nhất chính là sự chia cách tình mẫu tử. Chắc hẳn những người mẹ đó sẽ không nghĩ về những bông hoa hay những món quà của ngày 20/10 ...

Khác với nhiều người cho rằng không thích sinh con gái vì sợ sau này đứa con gái sẽ khổ, tôi luôn thích sinh con gái dù hiểu con sau này có thể sẽ chịu những vất vả. Tôi muốn dạy con gái - người phụ nữ tương lai - sự dịu dàng và bao dung cần thiết để làm người mẹ, nhưng cần cả sự bản lĩnh để đối đầu với những sóng gió cuộc đời. Quả thật, có thể phụ nữ không may mắn có cuộc sống như ý nhưng ta có thể chọn thái độ sống để đối đầu với cuộc đời. Tôi cũng gửi ước mơ của mình qua những câu chuyện kể cho con mỗi tối. Tôi muốn con sau này có thành tựu để giúp cuộc sống những người bà, người mẹ trên thế giới này trở nên tuyệt vời hơn. Xin cầu chúc tất cả phụ nữ trên đời này đều được yêu thương và tôn trọng. Phụ nữ hãy sống vui sống khỏe; trong điều kiện khả năng của mình phải trao đổi vẻ đẹp tâm hồn và cả hình thức. Hãy luôn yêu thương chính bản thân mình và tôn trọng bản thân mình!

Nguyễn Thị Khánh Doan

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

(1) Bài viết sử dụng hai câu thơ trong bài thơ "Con cò" của tác giả Chế Lan Viên.

(2) "Whatever you give a woman, she will make greater. If you give her sperm, she'll give you a baby. If you give her a house, she'll give you a home. If you give her groceries, she'll give you a meal. If you give her a smile, she'll give you her heart. She multiplies and enlarges what is given to her." William Golding.

Tháng 9 năm ngoái, tôi được Trường cử đi học tập chuyên môn dành cho viên chức giữ vai trò quản lý cùng với bảy thầy cô khác cũng đến từ Trường Đại học Cần Thơ. Ba trong số chúng tôi là phụ nữ. Mấy chị em ngồi nói chuyện với nhau mới phát hiện ra điểm chung là tất cả những gì chúng tôi có được ngày hôm nay là do may mắn có được sự ủng hộ hết mình của gia đình

Thống kê của Tổ chức UN Woman vào tháng 1 năm 2021 cho thấy phụ nữ chiếm một tỉ lệ thấp hơn nhiều so với nam giới trong các vị trí quản lý từ cấp địa phương cho đến cấp nhà nước. Trong số 131 quốc gia tham gia khảo sát, chỉ có 22 quốc gia có người đứng đầu là phụ nữ. Với các vị trí bộ trưởng thì chỉ có 21% là phụ nữ và thông thường quản lý các bộ liên quan đến gia đình, trẻ em, người tàn tật, bình đẳng giới ... Ở cấp địa phương, phụ nữ chỉ chiếm 36% các vị trí quản lý

(<https://www.unwomen.org/en/what-we-do/leadership-and-political-participation/facts-and-figures>).

Người ta hay nói với nhau “Đằng sau một người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ.” Không ai nói đằng sau một người phụ nữ thành công là ai, hay thậm chí có ai hay không? Nghe có vẻ buồn. Buồn hơn là nhiều người còn định kiến người phụ nữ càng thành công thì nguy cơ bước một mình trên đường đời càng cao.

Thực tế xung quanh tôi cho thấy đằng sau rất nhiều những người phụ nữ năng động, xông xáo trong công tác là bóng dáng không phải của một, mà là rất nhiều người. Là cha mẹ già phụ giúp chăm sóc con cái, là người bạn đời thông cảm và thấu hiểu, là con cái ngoan ngoãn và hiểu chuyện, là nhà quản lý ủng hộ và tạo điều kiện, là đồng nghiệp yêu thương và giúp đỡ. Hơn một nửa những điểm tựa đó chính là cha mẹ, bạn đời và con cái - là gia đình.

Nhiều năm nay tôi không nhớ Việt Nam mình chọn ngày 28/06/2001 là Ngày gia đình Việt Nam. Đến khi nhìn ảnh gia đình bạn bè trên mạng xã hội vào ngày này thì mới

nhận ra: À, thì ra hôm nay là Ngày gia đình Việt Nam! Tôi tin rằng có nhiều người giống như tôi, quên mất ngày quan trọng này. Bởi gia đình là những gì quá đỗi thân thuộc. Là máu thịt, là ruột rà, là giận nhau hôm trước hôm sau làm hòa, là mâu thuẫn, tranh cãi nảy lửa cho đến khi hiểu ra thì lại càng yêu thương nhau hơn. Vì quá thân thuộc nên khi buồn bã, đau khổ, thất bại ta lại quay về tìm sự an ủi trong vòng tay gia đình. Vì quá thân thuộc nên khi vui vẻ, thắng lợi, thành công người ta lại có khuynh hướng ăn mừng ngoài xã hội thay vì với gia đình. Vì quá thân thuộc nên nhiều khi người ta lại nhìn nhận người ngoài mà lại khó khăn, gắt gỏng, bực dọc với người nhà. Vì quá thân thuộc nên ta mặc định là gia đình sẽ luôn ở đó vì mình.

Cảm ơn Công đoàn Trường Đại học Cần Thơ đã tổ chức cuộc vận động viết bài tuyên truyền nhân dịp kỷ niệm 20 năm Ngày gia đình Việt Nam. Nhờ đó mà tôi sẽ luôn nhớ ngày 28/6 là ngày phải đem nhiều hơn sự ấm áp cho gia đình mình. Ngày này sẽ nhắc nhở tôi rằng không phải hề thứ gì thân thuộc thì mình không cần tốn công bồi dưỡng và vun đắp. Rằng gia đình sẽ luôn ở đó vì ta, nhưng ta cũng cần ở đó vì gia đình.

Bao lâu rồi ta chưa dùng ái ngữ với gia đình mình? Bao lâu rồi ta chưa cầm đôi bàn tay nhăn nheo của cha mẹ già và nói với họ rằng ta yêu thương họ biết bao? Bao lâu rồi ta chưa dành thời gian nhắc lại những kỷ niệm ngày mới yêu với người bạn đời? Nói với anh ấy hay cô ấy lời cảm ơn vì sau tất cả mọi sóng gió ngoài kia thì họ vẫn ở bên ta?

Ngay lúc này tôi đã dùng viết đỏ khoanh một trái tim lên ngày 28/6 trên tờ lịch để bàn. Nhất định năm nay mình phải nhớ ngày này. Chẳng mấy khi mình mới có dịp thể hiện lòng biết ơn và tình yêu thương với chỗ dựa vững chắc của mình, phải không?

Phương Hoàng Yến

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Đây là bài dịch từ một bài luận (tiếng Anh) của sinh viên ngành Ngôn Ngữ Anh. Sinh viên này quê ở Rạch Giá.

Người ta ai cũng cho rằng từ lúc sinh ra, chúng ta đã được nuôi dưỡng, chăm sóc, dạy dỗ cho đến khi trưởng thành. Những người chăm sóc chúng ta hầu như luôn sát cánh cùng chúng ta trong quá trình trưởng thành. Họ hầu như làm gương cho chúng ta noi theo. Họ đóng một vai trò đặc biệt trong trái lòng chúng ta trong suốt thời gian trưởng thành. Còn đối với tôi, những người chăm sóc tôi là ba má mà tôi yêu quý và ngưỡng mộ trong cuộc đời. Tôi tự hào về ba má vì lòng nhiệt tình trong công việc, cách ba má tôi nuôi dạy tôi và cách cư xử của ba má tôi đối với người khác.

Ba má tôi là người có lòng nhiệt thành. Họ sống ở một vùng nông thôn với cánh đồng lúa xanh bạt ngàn. Họ là những người nông dân không biết mệt mỏi vì phải làm việc quần quật từ tờ mờ sáng đến tối mịt mới mong thu hoạch được những vụ mùa bội thu. Cho dù ba má tôi có làm việc chăm chỉ đến đâu, thì họ cũng không thể có được của ăn của để vì đôi lúc bị mất mùa. Ngoài công việc đồng áng ra, má tôi không chỉ gánh vác việc nhà mà còn đảm đương công việc nội trợ như lau nhà, giặt quần áo, chuẩn bị cơm nước, giữ nhà. Ngược lại, ba tôi phải lo về những công việc nặng nhọc như sửa chữa đường ống nước, vòi nước hoặc mái nhà bị dột. Ba má tôi phải tự làm hầu hết tất cả mọi việc vì họ không đủ khả năng chi trả để thuê người làm hoặc nhờ ai đó làm việc gì đó cho họ. Chính vì vậy mà ba má tôi quý trọng đồng lúa của họ như nhà văn coi trọng ngòi bút của mình.

Bên cạnh công việc hàng ngày, ba má tôi còn phải nuôi dạy con cái. Thực sự là do họ đã trải qua biết bao vất vả khổ cực với công việc đồng áng nên ba má tôi không muốn tôi theo nghề làm nông. Họ tận dụng mọi cơ hội để trui rèn tôi, mong tôi tập trung vào việc học để sau này tôi sẽ làm việc bằng trí óc chứ không phải lao lực như họ. Vì vậy họ hết sức mong muốn tôi có cuộc sống tương lai tươi sáng hơn. Ba má tôi nhận thức được rằng cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn khi một người hiểu biết nhiều hơn. Tuy nhiên, trên thực tế, học tập không phải là con đường duy nhất để có được cuộc sống tốt đẹp hơn, và tôi thực sự hiểu rằng ba má tôi đơn giản chỉ mong tôi không phải vất vả như họ bây giờ. Hơn nữa, ba má tôi vẫn hướng dẫn tôi nhiều kỹ năng sống. Ví dụ, khi còn ở quê, ba tôi thường dạy tôi chạy xe đạp, cách bơi, và cách sửa một chiếc bàn gỗ, trong khi má tôi thường chỉ cho tôi cách nấu những món ăn mà tôi yêu thích, cách khâu chiếc nút áo. Bây giờ, tôi đã ở giảng đường đại học được hơn hai năm rồi và tôi nhận thấy rằng những kỹ năng sống mà tôi được rèn luyện ở nhà là hết sức cần thiết cho tôi. Bây giờ, tôi càng nhận thức sâu sắc hơn về ba má tôi; tôi càng yêu quý ba má tôi nhiều hơn, và tôi càng đánh giá cao cách họ nuôi dạy tôi.

Mặc dù vất vả, phải đối mặt với những thử thách của cuộc sống, ba má tôi vẫn có cách cư xử đẹp với hàng xóm. Ví dụ, má tôi sẵn sàng cho họ mượn rau, con cá khi họ cần, trong khi ba tôi sẵn lòng giúp họ gặt lúa, sửa hàng rào, hoặc đưa con họ đến trường khi họ quá bận rộn. Cách cư xử nhã nhặn của ba má tôi đối với người khác mang lại cho tôi những bài học kinh nghiệm ở đời mà không trường học nào dạy tôi cho đến nay.

Tóm lại, mặc dù ba má tôi là nông dân, nhưng tôi luôn tự hào về thái độ của ba má tôi đối với công việc đồng áng, tinh thần của ba má tôi trước những thách thức trong cuộc sống, trong cách nuôi dưỡng con cái, và cách đối đãi đối với người khác. Không ai có thể thay thế ba má tôi trong lòng của tôi. Tôi tự hứa với bản thân rằng tôi sẽ cố gắng hết sức để ba má tôi vui bằng cách tốt nghiệp đại học với tấm bằng danh dự.

Sưu tầm *Hồng Lưu Chí Toàn*

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Tùng 06

NỢ EM

*Anh nợ em, mỗi sớm mai thức dậy
Ly cà phê, tô hủ tiếu ấm lòng.
~ Em thức hời nàc mà tỉnh tươm đến vậy?
~ Lúc anh khò, con ngáy, phố phường im.*

*Anh nợ em, buổi trưa về, cơm nóng.
Anh nợ em, mỗi tối phố lên đèn.
Anh nợ em, khi đêm về phố vắng.
Anh nợ em, suốt tháng ngắn năm dài.*

*Anh nợ em, khi anh buồn, anh khóc,
Khi anh vui, anh lóc chóc, em cười,
Khi người đời, có kẻ chẳng nhìn anh,
Khi khuya khoắt, anh ngồi nhìn quá khứ,
Hay vọng tìm một chút ở tương lai.*

*Anh nợ em cả một cuộc đời dài
Khi nhân thế, chỉ cần hai ~ là đủ.*

CT, 03/6/2019

Thùy Linh Văn Hiến
Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Nghe về nghe về
 Nghe về từ vợ
 Trời ban duyên nợ
 Mọi về chung nhà
 Tránh xa lợn trà
 Hồng, xanh các kiểu;
 Kéo rước phiền nhiễu
 Hạnh phúc lung lay
 Khó mà tổ bày
 Cùng con thơ dại.
 Cùng chỗ quan ngại
 Dọn dẹp chén ly
 Mặc kệ Bill gì,
 Trời Tây họ khác.
 Bên em lười nhác,
 Mọi đáng trách hơn
 Cân nhắc thiệt hơn
 Tự do? Tổ ấm?
 Tịnh tâm suy ngẫm
 Hai tiếng Gia Đình

Về vui Vợ viết

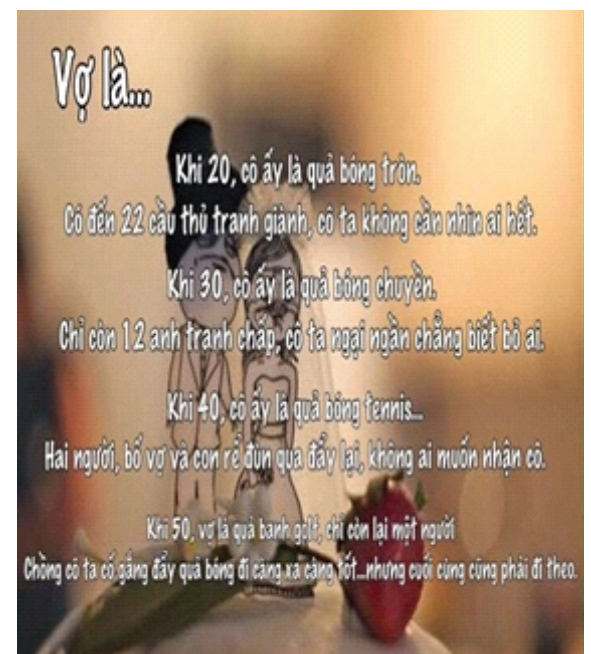

Dầy nghĩa, ấp tình
 Dệt qua ngày tháng.
 Trời có lúc nắng,
 Lòng có lúc mưa
 Thương yêu nôm vĩa
 Chẳng lo giông bão.
 Nếu thấy "hảo hảo",
 Xin thả tim hồng
 Thắm đượm tình nồng
 Chỉ đâu tháng Sáu.
 Năm mươi năm sau
 Còn nhau trong đời
 Mình sẽ hát lời
 Kim cương mộng ước.
 Vì "muốn là được"
 Hay "ừ" nhé anh!

Hồ Phương Thùy

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Trang 08

AN TÍN **HAPPY**
V **WOMEN'S**
DAY

ĐÁP ĐỀN TIẾP NỐI

Thường tặng chú Hồng và cô Isabelle, Antwerp, Bỉ

Bộ phim “Pay it forward” được phát lần đầu tiên vào năm 2000 với sự tham gia của diễn viên nhí Haley Joel Osment trong vai cậu bé Trevor McKinney, 11 tuổi. Ý tưởng của Trevor khi thực hiện bài tập của thầy giáo môn xã hội học, Eugene Simonet về việc hãy lên một kế hoạch làm thế nào cho thế giới tốt đẹp hơn lên đó là “pay it forward - đáp đền tiếp nối.” Theo đó, mỗi khi một người nhận được một sự giúp đỡ nào đó thì hãy giúp đỡ thêm ba người khác thay vì trả ơn cho người đã giúp họ. Ý tưởng của Trevor sau đó đã lan tỏa và làm cho không chỉ thị trấn của cậu bé trở nên tốt đẹp hơn mà còn làm cho phong trào làm việc tốt lan rộng khắp cả nước.

Tôi chỉ được xem bộ phim này sau khi tôi đã thực sự nhận được sự giúp đỡ vô điều kiện như thế trong cuộc đời mình trong thời gian đi học cách nhà mình gần nửa vòng trái đất. Chỉ qua lời giới thiệu của một bạn đồng nghiệp, cô chú đã ra tận sân bay đón tôi và đưa về khu nhà mà cô đã giúp thuê sẵn. Hàng tuần khi cô chú đưa con từ thành phố Antwerp xuống Leuven học đại học, bao giờ cô chú cũng ghé khu nhà tôi ở và đem cho tôi vài hộp đồ ăn. Khẩu phần của các con cô chú thế nào thì tôi cũng có y như vậy. Dịp lễ tết cô chú lại lái xe đón tôi lên nhà chơi cho bớt cảm thấy cô đơn nơi xứ người. Năm 2012 khi chồng tôi có dịp đi tập huấn ở Hà Lan, chú lái xe chở tôi qua tận Wageningen để đón anh ấy về Antwerp và đưa chúng tôi đi thăm thú vài thành phố ở Bỉ. Chồng tôi khi ấy đã thốt lên “Cô chú tốt với tụi con quá, không biết tới chừng nào tụi con mới trả ơn này được.” Lúc đó chú chỉ cười và nói “Cô chú không cần con trả ơn cho cô chú. Sau này khi nào con gặp người nào cần thì con cứ giúp đỡ họ là được.” Cô là người Bỉ nên chỉ cười với chú lúc chú nói vậy. Hồi mới biết nhau, việc giao tiếp hơi phức tạp chút, chú và cô nói tiếng Pháp với nhau, khi tôi nói chuyện với cô thì nói tiếng Anh còn với chú thì dùng tiếng Việt. Thấy vậy, chú đã đăng ký lớp học tiếng Anh vào buổi tối và dành đều đặn hai buổi tối đến lớp tiếng Anh sau giờ làm. Cô làm quản lý cao cấp cho IBM trong khi chú chỉ là nhân viên kỹ thuật ở phòng răng. Cô là người bản xứ, chú là người Việt. Vậy mà giữa họ tôi không hề thấy có sự phân chia tầng bậc. Họ luôn dùng ái ngữ để nói với nhau, luôn nhìn nhau với ánh mắt yêu thương. Có lẽ thời gian quen biết cô chú là thời gian tôi học được nhiều nhất về tấm lòng nhân ái, về sự yêu thương và cư xử tốt với người bạn đời và những người xung quanh, về chuyện chúng ta hoàn toàn có thể đi học một ngôn ngữ mới khi tuổi đã hơn 60 mà không vì lý do thăng tiến hay thực dụng nào khác, về việc chúng ta có thể làm điều tốt cho người khác mà không trông mong sự báo đáp.

Đã hơn bảy năm kể từ khi tôi rời khỏi đất nước Bỉ nhỏ bé và nhân hậu, tôi vẫn đang âm thầm thực hiện lời hứa với cô chú bằng nhiều cách khác nhau. Cách đây hai tuần, tôi được một bạn cựu sinh viên cảm ơn vì lá thư giới thiệu của tôi đã phần nào giúp bạn ấy đạt được học bổng FulBright danh giá của Mỹ. Và cũng như tôi đã nói trước đó với bạn gái của bạn ấy, một FulBrighter năm 2020, “em không cần cảm ơn hay trả ơn gì cho cô cả, chỉ cần sau này ai đó cần, em hãy giúp đỡ họ”.

Tiếng Anh có câu thành ngữ “One swallow doesn’t make a summer” tương đương với câu “Một con én không làm nên mùa xuân” trong tiếng Việt. Tuy vậy, đôi khi chỉ cần một điều tốt đẹp bạn làm cho ai đó thì có thể bạn đã đem đến cho họ một mùa xuân theo một cách nào đó. Bạn có từng tra Google với cụm từ khóa “kindness quotes” chưa? Kết quả có lẽ sẽ làm cho bạn ngạc nhiên đấy.

Phương Hoàng Yến

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

CÁI TỘI nghèo

Kính tặng cô Nguyễn Thị Am

nguyên giáo viên trường cấp I - II An Hiệp (Châu Thành, Bến Tre)

Rất nhiều người ở xã An Hiệp là học trò của Cô. Cô "chuyên trị" lớp 5. Mình được học với Cô trong lớp bồi dưỡng học sinh giỏi Văn. Với giọng Bắc rất ấm và truyền cảm, với ánh mắt dịu hiền của người mẹ, Cô thổi vào tâm hồn mình và các bạn những bài học thật hay. Có lúc Cô nhìn từng đứa với ánh mắt buồn, có khi chứa chan hy vọng...

Hồi
kêu lại nói
văn nghệ mừng
em học lớp 5, cô
(em trai của Cô,
nếu nói có tội,
nghèo. Nay cô
hy vọng em tiếp
để tự xóa tội của
xoa đầu mình
mắt đang lẫn dài

mình lớp 8, Cô
chuyện sau đêm
Tết. Cô nói: "Hồi
hay nói với Phát
Thầy của mình) là
thằng H. bị cái tội
nói với em và cô
tục cố gắng học
mình nhé em". Cô
rồi chậm nước
trên má của Cô.

Không
mới tải hết lòng
câu nói ấy. Cô biết mình từ hồi Ba Má dất, ẵm bầy con từ Vũng Tàu trở về quê Nội rồi ở đậu trong khu trại người Bắc, lúc mình chưa đủ trí khôn để nhớ những gì xảy ra với mình - nhưng Cô biết, rồi biết cả khi Ba Má đã có nhà gần ở chợ. Cô biết gia cảnh thiếu trước hụt sau của nhà mình suốt những năm tháng tuổi thơ của mình.

biết phải nói sao
của Cô từ những

Lớn lên đi học xa nhà rồi lập nghiệp xa quê, mấy bận về dịp Tết hay hè thoảng mình đến thăm Cô và những thầy của mình là em của Cô. Cô cười vui với những hạnh phúc của đứa học trò.

Bẵng cũng có dạo mình ít gặp Cô. Để rồi khi gặp Cô trong một buổi chiều, mình thẳng thốt thấy Cô chống gậy, đi lại khó khăn. Mình chạy tới ôm Cô khóc nức nở. Cô lại xoa đầu mình. Cô trù mền hỏi, vẫn với giọng ấm áp không thể lẫn với ai được: "Em có nhớ ngày xưa Cô nói gì với em không?". Mình nói: "Thưa Cô, em nhớ, nhớ rõ lắm..." Cô trò lại khóc. Cô nói: "Cô mừng cho em ngày hôm nay"....

Cô ơi, em biết nói gì để cảm ơn Cô khi Cô đã cho em cả tấm lòng người mẹ, Cô đã dõi theo chân em và nuôi dưỡng tâm hồn em.

Em mong Cô luôn khỏe, nha Cô!

Cần Thơ, 09/11/2018

Nguyễn Văn Hiến
Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Trang 12

NGÀY VỀ HƯU

Thương tặng một người chị ở quê!

Chị đã góp phần tạo động lực giúp em vượt khó.

Cắm nén nhang lên bàn thờ ba, Tươi thấy lòng ấm áp và như bao lần khác - dâng lên niềm xúc động.

- Thưa ba, hôm nay con nghỉ hưu... Chặng đường dài con hứa với ba, nay con đã đi xong. Ba đang cười với con phải không ba?

Ngồi xuống chiếc ghế vốn đã quá cũ trước bàn thờ, nhìn di ảnh ba rồi bước ra trước nhà, nhìn cây dừa ba trồng khi Tươi nhỏ xíu nay đã lão lắm rồi, Tươi nhớ ba vô hạn và nhớ những con đường gập ghềnh, trơn trượt băng ngang nhà Tươi, nó như một quãng đường đời của Tươi vậy.

Năm 1985

Tươi đang học lớp 12. Ở cái vùng quê nghèo này, học tới hết năm chót bậc phổ thông là một kỳ tích trong cái thời mà nghỉ học được coi là “cứu cánh” của nhiều người - gái cũng như trai, khá giả (được mấy ai) cũng như nghèo. Hình như vương chuyện cơm áo gạo tiền hay vì học không nổi thì nhiều người chọn nghỉ học. Nghỉ học để làm gì chưa biết, chưa định hình - chỉ đơn giản là nghỉ và ở nhà “phụ giúp gia đình” - như cái cách người ta thường nói khi ấy - rồi... mặc nhiên có chồng, có vợ, sinh con... lại dễ nghèo túng vì người sinh thêm mà đất chẳng sinh, mà nghề nghiệp ghi vào lý lịch thì là ba chữ “không ổn định” hoặc hai chữ có vẻ như là nghề - “nội trợ”. Tươi thấy mình may mắn và nuôi dưỡng ước mơ làm cô giáo, quay về chính nơi mình sinh ra và lớn lên để dạy học... Nhưng Tươi cũng cảm nhận sự may mắn của mình có thể sẽ dừng lại...

Đêm đêm bên ánh đèn có lúc lụn tim như giục đi ngủ, Tươi mãi miết học. Tươi không muốn dừng lại giữa chừng. Tiếng ho vì bệnh lao phổi của ba nhiều lúc làm Tươi thấy nhói đau. Những lúc như vậy Tươi dừng việc học lại để hỏi han và chăm sóc ba. Ba ngày càng yếu. Thuốc men như không phải dành cho ba nữa.

Tươi gần đến ngày thi tốt nghiệp thì bệnh ba càng trở nặng. Và rồi ba vĩnh viễn ra đi trong một đêm trời mưa tầm tã, gió to bời. Má của Tươi như không thể đứng lên được nữa. Tiếng khóc thét của năm đứa em, nhất là của thằng áp út, đứa con trai duy nhất trong đám con của ba má, khiến Tươi gần như gục ngã... Những ngày đám tang ba có lẽ mãi mãi là những ngày buồn nhất cuộc đời của Tươi. Đám tang trong ngôi nhà lá vách đất, trống trước huyệt sau trong những ngày mưa gió mãi không làm Tươi quên được. Bà con cô bác láng giềng đã chung tay để ba của Tươi được an ủi khi xuôi tay nhắm mắt...

Ba mất, Tươi thấy hụt hẫng không gì bù đắp được. Ba không trần trối biểu Tươi phải làm gì để ba vui. Hình như ba không muốn đứa con gái đầu lòng của mình phải gánh trách nhiệm quá lớn lao, thay ba giúp mẹ lo cho đàn em... Nhưng Tươi nhớ ánh mắt và lời thề thào của ba trước lúc lâm chung: “Con ráng đừng bỏ học...”. Khi ba còn khỏe và đứng hót tóc nuôi đám con, ba vẫn hay nói trọn câu: “Con ráng đừng bỏ học...Mai mốt làm cô giáo nha con”. Bởi vậy, ngay khi ba không thể nói hết câu, Tươi cũng tự xem như ba đã dặn và Tươi hứa không bỏ cuộc...

Nén niềm đau trước má và đàn em, đêm đêm Tươi quyết học hơn nữa. Má nhớ ba nên ban ngày vất vả với gánh bánh lọt đi khắp các xóm thì tối vẫn thở dài gọi tên ba và khóc... Đám em - có đứa chưa năm tuổi - cũng khóc hoài... Tươi không dám khóc...Nhưng khi những người trong nhà đã ngủ thì Tươi vẫn ngồi bên cái bàn và trên cái ghế ba đóng bằng gỗ dừa để học. Nhìn lên bàn thờ ba, Tươi hứa sẽ làm cô giáo. Ảnh ba nhiều lúc nhặt nhòa giữa đêm khuya.

...

Tin Tươi đậu đại học ngành sư phạm Toán mau chóng loan khắp xã. Nó như một phép lạ ở vùng quê thời ấy. Tươi rời nhà với hai bộ đồ và không một cái rương hành lý...Nhưng với hai tấm hình - một tấm hình thể như hình thờ ba và một tấm hình hiem hơi chụp gia đình... Hành lý với Tươi như vậy là đủ!

Đến đất Hậu Giang, Tươi thấy nhiều cái lạ...May mắn là Tươi có học bổng... Những ngày xa nhà sống trong ký túc xá, nhiều đêm nghe tiếng ếch, nhái, tiếng côn trùng, Tươi nhớ nhà vô hạn... Có lúc không còn tiền để ăn một bữa cơm, Tươi nhen ngào nhìn di ảnh ba và lại hứa không bỏ cuộc...Trong những lá thư gửi về nhà, Tươi không bao giờ kể những gì Tươi làm thêm để có thể bám trường. Tươi không muốn má phải rảo bước quá nhiều lần trong một ngày trên những con đường ở quê để có tiền cho Tươi học. Với Tươi, đứa con gái quen rồi cái khổ khi nhà nghèo ở quê, buổi đi học, buổi đi làm mướn, lội mương kiếm cá, ra đồng kiếm cua...thì ở đây, đi rửa chén ở một quán ăn đã là sướng rồi...Tươi còn ráng chắt mót gửi về quê để mua tập vở cho em...Má hỏi tiền ở đâu ra, Tươi không giấu má chuyện mình làm nhưng giấu má những bữa cơm chỉ chan nước mắm...

Bốn năm đại học rồi cũng đi qua. Tươi trở thành cô giáo và như mơ ước ngày nào, Tươi về quê dạy học.

Đám em của Tươi ý thức chuyện học hành và noi gương chị hai nên đứa nào cũng ráng học. Tụi nó lại lần lượt vào trường học nghề dù không phải đứa nào cũng vào đại học.

Cô giáo Tươi nổi tiếng dạy giỏi, xinh đẹp... nhưng không chịu lấy chồng là câu chuyện mà nhiều người ở làng trên xóm dưới hay thắc mắc. Má buồn khi thấy con gái tuổi ngày một lớn mà đi về lẻ bóng. Bà nhiều lúc trách mình sao nghèo để con cái phải khổ lây.

Nhưng Tươi đã an ủi má. Tươi biết má đã làm hết sức có thể của một người mẹ để đàn con lớn lên...

Rồi đám em cũng đã lo được cho mình...

Tươi đứng tuổi rồi... Một đám cưới muộn với người thầy giáo thâm yêu, rồi nói tiếng yêu mà bị khước từ nhưng vẫn chờ Tươi từ lớp ...10 đã diễn ra. Ấm áp...Họ xây ngôi nhà nho nhỏ cạnh nhà của ba má Tươi...Tươi xin bộ bàn của ba ngày xưa để làm của hồi môn.

Đời người qua có nhanh không? Con đường sinh lầy trước nhà Tươi mấy năm nay đã được mở rộng... nhưng may mắn cây dừa vẫn còn cách xa con đường đủ để nó không bị đốn đi.

Nay Tươi cầm quyết định nghỉ hưu. Từ cửa nhà mình, Tươi nhìn cây dừa lão... Phải rồi, ba đang cười với con.

Và kìa, những em học sinh đang ghé nhà thăm cô!

Tháng 9, 2021

Huỳnh Văn Hiến
Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Tâm sự

mùa giãn cách

GIẢI CÁCH *Chuyện thêm và bớt*

7 giờ sáng Chủ nhật, tôi vẫn nằm trên giường, nghe từng tiếng chim hót ngoài kia và ngắm nhìn trời xanh bên ngoài khung cửa sổ cùng những chậu hoa bướm đêm trên thành cửa sổ. Từng chiếc lá lấp lánh trong gió nhẹ với một màu đỏ thắm khi nắng sớm soi sáng từng tế bào trong chiếc lá. Tôi mỉm cười: “Đẹp và ấm áp vậy.”

Rồi điện thoại tôi bật sáng lên báo tin nhắn mới. Tôi ghé mắt nhìn thấy cái tiêu đề viết hoa không dấu “UBNDTPCT”. Tôi tự nghĩ: “À gói cước ở trong nhà 24/7 đăng ký 1 lần lại tự động được gia hạn thêm 1 tuần nữa chứ đâu.” Từ những ngày cuối tháng 6, khu nhà tôi ở bắt đầu bị phong tỏa, trước cả những nơi khác trong thành phố. Mọi người bắt đầu nhốn nháo mua sắm, xôn xao bàn tán trong hoang mang và lo lắng. Cứ mỗi lần sắp đến thời hạn của mỗi đợt phong tỏa, ai nấy lại hồi hộp theo dõi cập nhật tình hình xem thế nào. Nhưng rồi, 1 lần, 2 lần, 3 lần và N lần, gói cước ấy tự động được gia hạn. Giờ chắc cũng nhiều người giống như tôi, chẳng ai nhớ rõ đã gia hạn bao nhiêu lần và cũng chẳng ai ngồi đó trông ngóng đến ngày phong tỏa được dỡ bỏ. Giống như tôi, hình như họ cũng dần học cách quay vào bên trong để vui với chính mình.

“Damn it! How can you stand it. That must be crazy and stressful right?”

“Yeah at the beginning. But now I’m used to it and I kind of enjoy it.”

“Is it already two months you are at home alone?”

“Yeap actually almost 10 weeks of lock down now. Glad that I’m doing fine. Thanks mate.”

Đó là những dòng chat trên whatapps của anh Bạn người Hà Lan với tôi vào cùng sáng Chủ nhật. Tuần nào cũng vậy, vài ba dòng để update tình hình và thốt lên vài ba câu “What the world we are living in?” Bỏ điện thoại sang một bên, tôi cầm tách cà phê mình vừa tự pha trên tay rồi ngồi bẹp xuống ngạch cửa ban công nhà. Mọi thứ gần như dừng lại. Trước mắt tôi giờ chỉ còn tách cà phê nóng đang bốc khói thơm lừng hoà quyện cùng hương thơm nhẹ nhẹ từ hai đoá hoa dành dành trắng tinh vừa hé nở đêm qua. Giữa những vòm lá xanh um trên ban công, hai đoá hoa trắng ấy bỗng như được tôn vinh lên một nét đẹp đến lạ kỳ không tì vết. Tôi hít một hơi thật sâu, sâu đến mức có thể cảm nhận được sự mới mẻ và ngon lành của không khí buổi sáng sớm và lại tự nhủ lòng: Đúng là thiên nhiên luôn ban tặng cho ta bao nhiêu điều kỳ diệu. Ấy vậy mà đôi khi ta cứ mãi miết vật lộn với cái gọi là “cuộc sống” ngoài kia đến nỗi không còn hơi sức và tâm trí để nhận ra rằng những điều kỳ diệu ấy vẫn luôn ở quanh ta. Đúng là, phải cảm ơn những tháng ngày bị phong tỏa.

Từ ngày chính thức bế quan không được ra ngoài, cuộc sống tôi gần như đơn giản lại vì có nhiều thứ được “bớt đi”. Mỗi sáng không còn vội vàng vàng với bao thứ để chuẩn bị sẵn sàng chỉnh chu bước ra cửa trước 7 giờ. Những bộ quần áo và những đôi giày đã từng tự hoà được ưu ái trước đây bỗng dừng giờ được cho nghỉ hưu non mấy tháng trời không được ủi hay đánh bóng 1 lần.

Các châu cà phê với bạn sáng sáng, chiều chiều cũng hoàn toàn gác lại, những lần cú ngồi miết trong văn phòng mà cũng chẳng biết làm ngoài việc trả lời một số cái email linh tinh nhưng vẫn không muốn ra về giờ đã trở thành quá xa xỉ.

Nhưng cũng nhờ phong toả mà tôi có trọn vẹn hơn 24 giờ được hoàn toàn tự do để thiết kế và điều chỉnh lại cuộc đời mình. Tôi sống chậm hơn, đi ngủ sớm hơn, thức dậy muộn hơn vào cuối tuần. Mọi hoạt động bình thường trong ngày dần chậm lại và bình thản hơn: vệ sinh, đi đứng, ăn uống, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, nghe điện thoại, trả lời email, chăm sóc cây cối, đọc sách, nghe nhạc, soạn bài giảng, lên lớp, viết báo, sửa đề tài cho học viên, nghe pháp thoại, chat với bạn bè tất cả dường như đều chậm hơn 1 nhịp. Trong từng hoạt động ấy tôi dần nhận ra mình bắt đầu để tâm ý vào chúng nhiều hơn và cũng lắng nghe để hiểu chính mình hơn. Và rồi tôi nhận ra rằng, khi có đủ sự quan sát và lắng nghe chính mình trong tỉnh thức, bạn cũng dần trở nên ung dung và tự tại hơn với cuộc sống thực tại, thay vì cứ “thân sát ở nhà mà để tâm trí ngoài đường” như trước.

Cũng cảm ơn những tháng ngày phong toả mà tôi có phút nhìn lại mình và lại có thêm nhiều cái “hơn”. Lau quét nhà cửa và dọn dẹp lòng mình thường hơn, tập thể dục, ngồi thiền đều đặn hơn, đọc sách, xem phóng sự nhiều hơn, thử nghiệm nấu các món ăn mới cho bản thân nhiều hơn, gọi điện cho Ba Mẹ, người thân và bạn bè nhiều hơn và lâu hơn. Tôi cũng bắt đầu cho mình thời gian khám phá thêm những vùng đất mới: gieo trồng và lai tạo các hạt giống hoa mới, thử nghiệm làm sách audio cho bạn bè và người thân, tự học lại đàn piano (dù vẫn ở beginning level), và tự phát thảo thêm các ý tưởng mới cho nghiên cứu. Dù kết quả không biết sẽ thế nào nhưng với hiện tại, tôi cảm thấy cuộc sống mình bỗng trở nên thật thanh thản và thêm nhiều hạnh phúc.

Chắc có lẽ sớm thôi, câu chuyện giãn cách và phong toả mùa dịch sẽ trở thành kỷ ức khi chúng ta dần quen với cái được gọi là bình thường mới. Và có lẽ mỗi lần ngồi nhớ lại, mỗi chúng ta sẽ hình dung một bức tranh khác nhau với nhiều màu sắc đa dạng về một thời gian trải nghiệm cuộc sống thật đặc biệt thú vị nhưng cũng đầy mạo hiểm này. Nhưng hi vọng, trong bức tranh đó của mỗi người, ai cũng sẽ có những nét chấm phá của việc “thêm” và “bớt” để cuộc sống mình được đi về phía hạnh phúc và bình an nhiều hơn để chúng ta vẫn luôn bình thản tiếp tục bước qua những đoạn đường thử thách còn phía trước vì cuộc sống vốn dĩ luôn như vậy.

Tôi vẫn cầm ly cà phê nóng trên tay, nếm một vị ngọt đắng cuối cùng. Nắng sớm vẫn ấm, gió sớm vẫn tinh khôi, mùi hoa dành dành vẫn nhẹ nhàng như ru mát lòng người. 5 chậu hoa bướm đêm tôi gieo củ vào đầu mùa giãn cách giờ lá đã đỏ rực và xum xuê trong nắng sớm chen với những cánh hoa hồng nhạt nhỏ mong manh. Trước mắt tôi lại có thêm 24 giờ cho ngày mới. Thắp một nén nhang dâng lên bàn thờ Phật, tôi lẩm nhẩm trong tâm trí mình: con sẽ sống trọn vẹn nhất 24 giờ của ngày hôm nay. Và đầu đó vang vọng bên tai những câu hát trong đoạn đầu tiên của bài hát Caravan của Burns and Kristy:

Trong những ngày giãn cách vì Covid-19 này, hầu như ai cũng nhớ, nhớ đủ thứ hết: nhớ cảnh, nhớ người, nhớ đồ ăn thức uống, nhớ con đường, góc phố... và có cả những nỗi nhớ không thành tên...

Với những người làm nghề dạy học như chúng tôi, trong miên man niềm nhớ của mình, chúng tôi nhớ bục giảng, nhớ lớp và da diết nhớ học trò. Gặp các em trên Zoom hay Google Meet và nghe tiếng nói các em mà sao vẫn thấy như có cái gì đó buồn xa vắng, vẫn thèm không khí lớp học mà ở đó cử chỉ, lời nói, nét mặt các em mang đến nhiều thông điệp: em hiểu bài, em vui, em buồn, em...thương thầy cô...

Chúng tôi cũng nhớ đồng nghiệp mình như nhớ người thân lâu ngày chưa gặp. Ông trời “để” ra những người dạy ngoại ngữ là những người thích “hoạt ngôn”- gặp nhau đây đó là phải tám đủ thứ chuyện... Và nếu có ghé lại văn phòng khoa hay bộ môn thì “phải ăn” “phải nói” (không cần “mở” nhưng “được quyền gói”)-ăn hàng chợ - "chợ" có khi ở tít Châu Mỹ, Châu Âu, Châu Úc hay gần hơn như Châu Á, mà gần nhất là chợ gần trường - và ăn "đồ nhà mần". Ở nhà vài hôm là thấy chồn chân, thèm nói... và thèm không khí ngồi ăn!

Hoàn cảnh nó “Bất phong trần phải phong trần”. Nghĩ về nhau, gửi nhau những tin nhắn tưởng như xã giao thường thức “Thầy/cô/anh/chị/em/mày khỏe không?” “Rảnh tý không, tám một chút nha!” nhưng thực sự là một chút quà tinh thần và là thông điệp yêu thương.

Khoảng thời gian này cũng là lúc để nghĩ về nhau nhiều hơn để khi gặp lại sẽ đối đãi nhau đã tốt thì càng tốt hơn nữa.

Tháng 9/2021

Huỳnh Văn Hiến
Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Biết ra sao ngày sau!

Hồi học cấp 3 ở một ngôi trường vùng ven thành phố Cần Thơ, tôi được cô giáo tiếng Anh giới thiệu cho bài hát *Que sera, sera* của hai tác giả Jay Livingston và Ray Evans sáng tác vào năm 1956. Thuở ấy, việc nghe nhạc không dễ dàng và thuận tiện như bây giờ. Tôi phải hy sinh một cuộn băng tiếng Anh lớp 9 đem ra tiệm sang băng để sang một cuộn băng cassette chỉ toàn các bài hát tiếng Anh trong đó có bài hát này. Rồi tôi ghé hiệu sách Tây Đô gần chợ Hàng Dừa để mua một quyển lời bài hát tiếng Anh để về vừa nghe vừa nhẩm hát theo.

Chợ hàng Dừa xưa và nay

Giai điệu bài hát rất vui tươi, lời cũng dễ thuộc, thành ra chẳng mấy chốc tôi đã có thể thuộc cả bài hát và thường hát nhêu ngoa một mình những khi làm việc nhà. Gọi là thuộc lời nhưng thật ra tôi chẳng nghĩ ngợi sâu xa gì về thông điệp mà bài hát mang lại. Mãi sau này, khi ngồi một mình trong căn phòng chín mét vuông trong toà nhà Zwartzoosterklooster của Đại học KU Leuven, Vương Quốc Bỉ, người phụ nữ U40 là tôi mới có dịp nghe lại bài hát và chiêm nghiệm lại cuộc đời mình. Không hẹn mà tất cả những kỷ niệm ủa về nhắc nhở tôi rằng cả cuộc đời mình đã sống như tiêu đề của bài hát: Chuyện gì đến sẽ đến.

Tòa nhà Zwartzoosterklooster, Leuven, Bỉ

Năm lớp 12, trong khi bạn bè cùng lớp rủ nhau thi lên đại học ở các trường trên thành phố Hồ Chí Minh thì tôi chỉ đăng ký thi ở một trường duy nhất, Trường Đại học Cần Thơ. Tôi là đứa con duy nhất của ba mẹ tôi và việc tôi phải rời xa nhà để đi học vào lúc ấy là chuyện mà cả ba mẹ tôi và tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Và tôi cũng rất can đảm nữa, đã đăng ký có một nguyện vọng duy nhất mà cũng không đi luyện thi đại học. Chỉ mua một bộ đề ôn thi để ngồi tự học mỗi ngày. Ngày đi thi, ba tôi chở tôi sau lưng trên chiếc xe cúp cánh én màu xanh lá. Sau mỗi buổi thi, ba tôi đều đặn hỏi con có làm bài được không, tôi toàn trả lời chắc môn này được chừng 5 điểm à ba. Mãi sau này ba mới kể lại là lúc đó ba tôi rất lo lắng nhưng đã cố trấn tĩnh để an ủi tôi rằng “Vậy tốt rồi con!”. Thật may mắn là tôi đã trúng tuyển, thứ hạng thứ 86 trong danh sách trúng tuyển ngành Sư phạm tiếng Anh năm đó. Ngày đó thật vô lo, vô nghĩ. Lúc đó chỉ tự nhủ mình cứ làm hết sức, tới đâu tính tới đó. Chuyện gì đến sẽ đến.

Chiếc cúp cánh én của thập niên 90

Bốn năm đại học của tôi trôi ra khá yên ả. Tôi tích cực tham gia vào các hoạt động của lớp, của khoa. Môi trường mới với nhiều giảng viên giỏi và phương pháp giảng dạy sinh động đã làm tôi càng yêu thích việc học tiếng Anh hơn nữa. Và trong khi bạn bè xung quanh đã có mối tình đầu hoặc thậm chí vài mối tình thì tôi vẫn vậy, đi về một mình, không hề lo lắng là mình đang trong tình trạng bị “ế”. Ra trường tháng 6 năm 2000 thì đến tháng 8 cùng năm tôi gặp ông xã của mình bây giờ trong một đợt hội thảo do dì tôi giới thiệu để ôn lại tiếng Anh trong lúc chờ xin việc. Và, chuyện gì đến sẽ đến, chúng tôi vừa kỷ niệm 18 năm ngày cưới cách đây không lâu.

Và cứ như thế, trong khi những người xung quanh lên kế hoạch rất cụ thể và chi tiết cho cuộc đời mình, cho con cái mình thì tôi cứ để mọi thứ vận hành theo quỹ đạo riêng của nó. Nhiều lần tôi áp dụng câu chuyện “Quăng mũ qua hàng rào” cho nhiều thứ trong cuộc đời mình. Trong câu chuyện đó, người con tuổi thiếu niên đã nhận được vài lời khuyên từ bố mình về một công việc mà cậu ấy đang cố gắng tránh né. Bố cậu ấy bảo “Con hãy vút mũ qua hàng rào đi”, “Vậy nghĩa là sao hả bố?” Người bố khẽ cười “Khi con đối mặt với một cái hàng rào quá khó để trèo qua, thì hãy ném mũ của con qua hàng rào đó. Sau đó con buộc phải nghĩ cách làm thế nào để qua được phía bên kia”. Tôi đã nộp học bổng thạc sĩ, đi học nước ngoài lần đầu tiên, đi học tiến sĩ ... với tâm thế đi tìm chiếc mũ tôi đã quăng qua hàng rào như cậu bé trong câu chuyện trên. Bởi tôi tin khi mình làm hết sức thì chuyện gì đến sẽ đến.

Hãy ném mũ qua hàng rào

Giờ đây, khi con gái lớn tôi bước chân vào đại học, tôi vẫn thường khuyên con hãy làm mọi thứ có thể trong khả năng của mình bởi “Tận nhân lực, tri thiên mệnh.” Với những việc con muốn làm mà còn ngần ngại thì con hãy “quăng mũ qua hàng rào” như cách mà mẹ đã làm. Bởi vì, chuyện gì đến sẽ đến.

Nhìn lại cuộc đời mình, tôi thấy mình thật may mắn. Tất cả “hàng rào” mà tôi đã quăng mũ qua đều ở một tầm mà tôi có thể trèo qua. Mà cũng có thể trong quá trình đó, tôi đã học hỏi và rèn luyện để có thể nâng mình lên để vừa tầm với chúng.

Trong 2 năm qua, cả thế giới trong đó có Việt Nam đang đối mặt với đại dịch COVID 19 với rất nhiều nỗi hoài nghi. Không ai biết được thế giới rồi sẽ ra sao, liệu mọi thứ có quay về như bình thường như hồi trước dịch hay không, liệu con người có thể sống chung với virus hay không hay với những biến thể mới xuất hiện thì con người phải sống trong tình hình “bình thường mới” mà không ai biết mới thế nào. Có lẽ câu hát Que sera, sera sẽ không bao giờ là xưa cũ, chuyện gì đến sẽ đến, và trong lúc đó, có lẽ tôi sẽ làm theo lời của Thiền sư Thích Nhật Hạnh:

*“Thức dậy miệng mỉm cười
Hai bốn giờ tỉnh khỏi
Vិន nguyên sống trọn vẹn
Mắt thương nhìn cuộc đời.”*

Cần Thơ, ngày 27/09/2021

Phượng Hoàng Yến

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Mọi thứ đã khác cho những 20 tháng 10

Đùng một cái Covid đến và nấn ná chẳng chịu đi. Kể từ đầu học kỳ, mọi chuyện đảo lộn hết, cuộc sống thì bận rộn với bài vở online, soạn không kịp giảng, mọi thứ chạy không kịp tí nào với tốc độ tăng F0, mọi dự án dừng lại vì cúm.

Ngày chưa có Covid, ít ra cũng được khoảng chạy xe đi chợ mua đồ ăn hay trên đường đi làm, ngấm chút gió bụi. Giờ thì ngày nào cũng là cực nhọc rồi. Phụ nữ thì có vẻ khổ hơn nhiều quá. Covid đến, bao tự do mất hết, suốt ngày vẫn phải làm việc, cơm nước, gia đình. Số phận nó nghiệt ngã quá. Đàn ông thì càng ngày càng lười ra còn phụ nữ thì ngày càng nhiều việc. Nói vậy chứ không phải nịnh hay quơ cả nắm đũa, chẳng qua thời đại dịch Covid này, ăn thử mấy món của đàn ông nấu không cho mục đích lai rai thì cực hình còn hơn tra tấn. Hoặc anh hùng lấm cũng làm vài lần trong chuỗi ngày dài đăng đăng. Đó, chỉ vậy đó nên các chị, các cô lại bận.

Và nhà em cũng không khác chút nào. Nhà em cũng lên lớp, cũng soạn bài sớm hôm, cũng giảng viên với người ta nhưng vẫn phải tươm tất cơm nước không thiếu bữa nào. Em vẫn lên ký đều đều, chống dịch nên phải ăn khỏe để có sức. Đến hơn 2 tháng chưa được bước ra khỏi hàng rào nhưng tổng trọng lượng gia đình vẫn không có dấu hiệu giảm.

Hai đứa cháu ngoại nhà em, nó mất mẹ từ sớm, trách nhiệm giữ nhà và được ông bà trò chuyện mỗi khi rảnh để giảm stress, nay đã biết chuyện hơn nhiều rồi. Tụi nó ngoan và nín lắm, ngày nào cũng phải ôm mình một vài lần mới chịu. Không nói trước là dơ cả bộ đồ đang mặc.

Dịch cúm rồi, cả nhà, 2 đứa mình, 2 cháu ngoại và thằng con to xác chẳng dám đi đâu. Đói thì không đói ngày nào nhưng bữa nào bà ngoại tụi nó mà dạy nguyên buổi là cầm chắc tụi nó buồn. Thằng nhỏ nấu ăn qua bữa chứ có ngon gì đâu. Lịch dạy cha mẹ nó nắm rất kỹ để biết hôm nào bớt cơm lại không thì ế, sẽ phí. Nói thì nói vậy, bao nhiêu cực nhọc mà kêu một tiếng, hai đứa nó báo cáo đủ điều, nghe mà thấy thương.

Dịch cúm cũng làm cho mình khác đi nhiều quá, không còn phải cố mỗi sáng 5:00 dậy, 5:30 xuất phát bất chấp mưa gió để có mặt và lên lớp đúng giờ. Chiều thì tối muộn mới bắt đầu về. Giờ chưa biết ngày nào mới quay lại được Cần Thơ.

Dịch cúm thì cúm chứ chúng mình vẫn vậy, vẫn cái duyên hay sao, hai đứa cũng

không có trễ việc, cũng chạy đua với deadline như những ngày xưa chưa có cúm.

Kể chuyện ngày xưa, hai đứa cưới nhau từ sau ngày ra trường, sinh viên cùng một lớp của ngôi trường này luôn. Cái duyên gắn bó làm hai đứa phải chia cuộc sống làm hai nửa, một nửa đam mê và một nửa gia đình. Lúc ở bên đam mê thì con cái ở nhà cùng với lũ lâu la mà mỗi khi về đến nhà nghe tụi nó mếu thì thấy tự nhiên hết mệt. Giờ cúm rồi, ở nhà cả ngày với tụi nó, ngồi dạy mà nó cứ nhủi vào mình, cứ nói chuyện suốt.

Trước đợt cúm, mẹ Gấu và chú lạp xưởng Nâu đã không qua khỏi vì bệnh nặng. Tụi nó còn nhỏ quá mà. Anh em ruột mồ côi, cũng không biết tự lo thân mình gì hết. Cơm nước vẫn phải chờ ông anh to xác nấu mới có ăn. Đơn giản vì có đi chợ được đâu mà mua đồ ngon. Bà ngoại nấu gì ăn đó riết tụi nó chờ bà ngoại nấu hơn là cơm ông anh làm nó ngán và thêm đủ thứ.

Mùa cúm mà, gia đình giờ chỉ vậy, sáng lên lớp dạy, trưa làm việc còn nợ cả đồng, chiều lên lớp, tối soạn bài dạy, xoay tua không bỏ bữa nào mà không hết. Cả nhà quay quần, cơm thì bà ngoại nấu mới ngon. Chứ giờ ông ngoại mà nấu thì cũng không có thời gian bày biện được, dẹp mệt lắm. Nói thiệt, phụ nữ sinh ra cũng thiệt là mệt, vừa công việc, gia đình đủ thứ, cũng chẳng biết kể cho ai. May là mấy đứa cháu nó thương, nó biết nên cũng an ủi phần nào.

Nhân ngày phụ nữ Việt Nam, ngày nhân danh để biết ơn những cực khổ không được công nhận hoặc chưa được coi trọng đã góp phần tạo nên xã hội và thế giới này có nhiều màu sắc hơn. Từ những người mẹ, người chị và nhà em, em nói thiệt ai ngu lắm mới làm phụ nữ nhưng họ lại không chấp những điều đó. Họ vui vì được hy sinh cho gia đình và công việc. Họ vui vì đôi khi cũng có những ông chồng hiểu chuyện, những đứa cháu - Con Vàng Đen và con Đô La có tri thức và hiểu biết dù chưa một ngày đến trường. Tụi nó, 1 đứa 1 tuổi và 1 đứa vài tháng tuổi hà, chưa đến tuổi đi học. Hình như xã hội mình cũng không có trường đào tạo, chủ yếu là giáo dục gia đình. Nhiều bữa thấy bị chó hàng xóm cắn mà thấy tức, vừa giận vừa thương. Tụi nó hiền như ông bà nó vậy đó.

Chừng nào hết cúm thì tính, cuộc sống sẽ điều chỉnh lần nữa. Phụ nữ lại bận rộn kiểu khác và chắc chắn nó khác với thời trước khi Covid đến. Thân gửi lời chúc cho mọi người đều khỏe mạnh và sống vui.

Nguyễn Duy Khang

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Giãn cách

đồng giãn lòng

Chỉ thị mười sáu đã lan ra
Bàn bè, hàng xóm chớ lân la
“Ngó lơ” không phải “làm mặt lạ”
Mà vì phòng tránh co-rô-na.

Phố vắng người thưa cần chi lách
Đường đến cơ quan liền một mạch
Ven đường quán xá còn đâu khách
Bụi khói, tiếng ồn trệ đọng cách.

Sống chậm, ở nhà, cũng hay hay
Mẹ cha, con cái vui xum vầy
Dạo quanh vườn nhỏ, ngắm gió lay
Đọc sách, yoga, thiền định này.

Vì-rút nhỏ bé, sức lạ kỳ
Dẩy cả loài người vào hiểm nguy
Ho, sốt li bì, miễn dịch suy
Sợ hãi, thở than, liệu ích gì?

Thập niên mới, mang điều không đợi
Cuộc đời lồng chốc hóa chơi vơi
Tay chèo giữ chắc cùng thế giới
Trùng khơi vượt sóng, chớ buông lời.

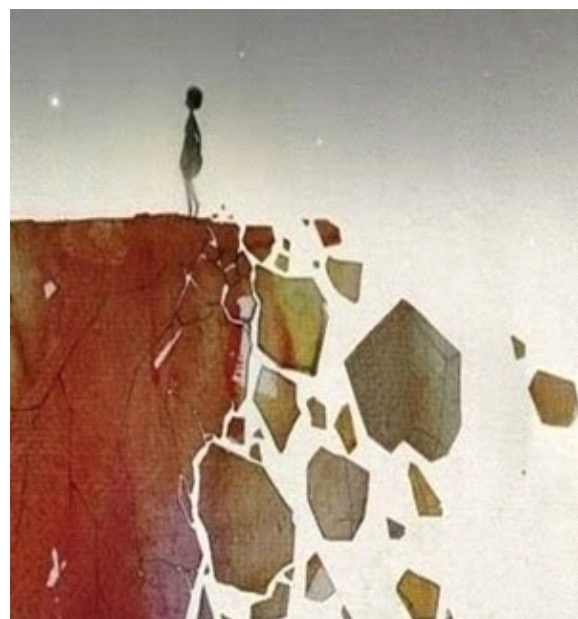
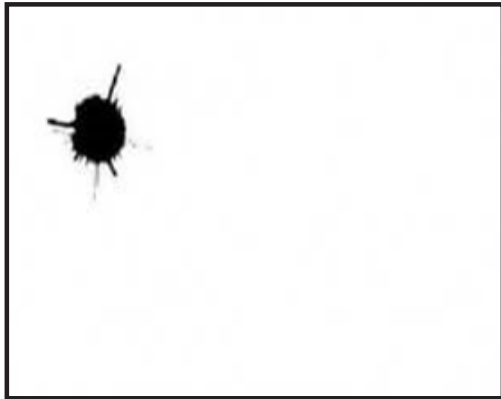
Đẹp bao toan tính, nỗi niềm riêng,
5k, dịch chuyển nhớ cũ kiêng
Góp sức, bình tâm khắp mọi miền
Đồng lòng, ta sẽ đón bình yên.

Hồ Phương Thùy

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

NHỮNG BỨC TRANH *Thay lời muốn nói. Bạn tìm thấy thông điệp gì về cuộc sống ???*

Nuôi dạy con

Bạn mẫn, trong trạng thái rất ư là “tâm trạng”, mình đã lướt mắt qua kệ sách gia đình, và mắt mình dừng lại lâu hơn với món ăn tinh thần mang tên “*Con Nghĩ Đi, Mẹ Không Biết!*” của tác giả *Thu Hà (2016)*. Chèng ơi, sao mà câu nói này nghe quen quen...À, thì ra, mình hay nói câu này với nhóc Bờm mỗi khi mình “bị” đuối lý với nhóc! Và... hơn nửa đời người mình mới giật mình ngẫm nghĩ, “Ủ, câu nói này đơn giản quá hén và cũng cực kỳ đúng... , ít ra là với chính bản thân mình!” Đặc biệt là trong giai đoạn này, giai đoạn mà mình chợt nhận ra nhóc Bờm- Con đã lớn khôn! Vì vậy, mình xin mượn một câu chuyện nhỏ của tác giả để làm “bảo bối” cho bản thân trong quá trình tập tành làm Cha Mẹ không ngừng nghỉ.

Xin chia sẻ “bảo bối” này với bạn, những Người Mẹ đang song hành cùng con trên bước đường đời.

Bài viết có thay đổi một số chi tiết.

HÃY LÀM MỘT BÀ MẸ KHÔNG HOÀN HẢO!

...Tự dừng chợt nghĩ, **“đừng làm một bà mẹ quá hoàn hảo! Đừng quá giỏi giang! Đừng quá tinh tế! hãy để chỗ cho con lớn! hãy giữ lấy Quyền được yếu đuối! Khi tôi chùng xuống cũng là lúc con tôi lớn hẳn lên.”**

Nhớ lại những bà mẹ vĩ đại trong “*Cuốn Theo Chiều Gió*”, *Magaret Mitchell* và “*Tiếng Chim Hót Trong Bụi Mận Gai*” *Colleen Mc Cullough*, những bà mẹ mạnh mẽ như nữ cường nhân, nhẵn nài tuyệt diệu, chưa từng rời bộ đồ khâu trong tay, chưa từng to tiếng với người làm, chưa từng ngồi dựa lưng vào thành ghế, chưa từng đi ngủ trước, chưa từng thức dậy sau, ...Ồi, ôi, tôi chỉ ngưỡng mộ thôi, chưa từng thử học tập đâu!

Ở bên cạnh một người quá hoàn hảo, bên cạnh một siêu nhân, mệt lắm, áp lực lắm, mình làm gì thấy cũng sai sai sao đó, mình cố gắng chùng nào thấy cũng chưa đủ. Nước trong quá thì không có cá! Thỉnh thoảng tôi cũng từng đặt câu hỏi, “Có nên cố gắng thêm một chút nữa không?” - “Thôi, không nên cố! cố quá thành quá cố. Kệ nó!”

Tôi chẳng bao giờ phải giấu con những tính xấu của mình. Mẹ cũng tham ăn, lười làm, ham vui, đẽnh đoảng, quên trước quên sau. Sáng nay cả nhà ngồi ăn sáng cũng vậy, miếng ngon mình không dành cả cho con đâu, cũng vẫn ăn tranh với con đó! Con cần biết rằng mẹ cũng có nhu cầu được ăn ngon chứ! Con phải quen với việc **chia món ngon cho người khác!**

Khi tôi cho phép mình sai thì tôi cũng sẽ dễ dàng thông cảm với những cái sai của con. Ví dụ như chiều hôm qua, nhóc Bờm ấp úng xin lỗi mẹ vì con để quên cặp sách ở đâu không nhớ! Đi học mà cái cặp cũng quên là đủ biết rồi đó! Tôi chỉ thấy mắc cười, mắng yêu nhóc “chèng ơi, cái thằng chó con này!” Hôm sau chở Bờm vào trường hỏi cô bảo mẫu, bạn bè, chú bảo vệ mà không thấy, dẫn con đi lên phòng học tin học, hỏi thêm mấy người nữa mới tìm ra. Bờm ôm cặp mừng húm: “cảm ơn mẹ vì mẹ đã không la rầy con! Nếu mẹ là mẹ của bạn P. thì con bị uỳnh rồi đó!” Khi mình chấp nhận sai lầm và yếu đuối là giúp mình bao dung hơn với những sai lầm và yếu đuối của con.

Mới đọc ở đâu một câu đại ý rằng: **“Khi bạn đã tự công nhận những lỗi sai của mình thì người ta không thể nào làm bạn tổn thương được nữa!”** Tôi cũng mong con của tôi sau này nhân từ hơn với chính nhóc. Đôi khi bệnh tật không làm mình chết, lỗi sai không làm mình hỏng, mà mình sẽ gục ngã vì cứ tự kết tội mình.

Sưu tầm.

Bạn mến,

...và đây là “bảo bối” thứ hai mà mình muốn chia sẻ. Mình loáng thoáng nhận ra có bóng dáng của mình và nhóc Bờm khi miên man trôi theo những dòng chữ này... Cuộc sống chông chênh như những nốt nhạc thăng-trầm làm cho mình đôi lúc khó kiềm chế cảm xúc- thường là bức bối, giận dữ, và quất nạt con trẻ...

Hãy thử thưởng ngoạn món ăn tinh thần này, để xem bạn có thấy hình ảnh của chính mình (mắt chữ O, miệng chữ A) và các... thiên thần nổi loạn trong ấy, để có thể chiêm nghiệm rằng: bạn sẽ đấu khẩu quyết liệt hay thỏa hiệp thanh bình với những nhóc tì tuổi...ô mai...me...

TUỔI VỊ THÀNH NIÊN VÀ UY QUYỀN

Uy quyền đối giọng

Cách cư xử của thiếu niên có một lịch sử và một nguyên nhân. Ngay từ khi trẻ biết đi, trẻ đã bắt đầu giai đoạn “không” mà các nhà tâm lý học gọi là “những cái hai kinh khủng”, tức là “hai năm kinh khủng”. Trẻ chứng tỏ mình tự đi được. Chứng minh trẻ tồn tại, trẻ có một tư cách riêng. Đó là giai đoạn chống đối đầu tiên kéo dài cho đến khi biết nói đầy đủ, vào khoảng 3 tuổi.

**Giai đoạn đối nghịch đối với cha hoặc mẹ
thường thể hiện bằng sự hung hăng**

• Những giai đoạn khác nhau

Sau đó vào khoảng 5 tuổi, trẻ trải qua điều mà Freud gọi là “mặc cảm Oedipe”. Con gái thì muốn chiếm chỗ của mẹ và tìm cách lấy lòng cha, còn con trai thì muốn loại bỏ cha để dành lấy mẹ cho riêng mình. Giai đoạn đối chọi với cha hoặc mẹ này thường thể hiện bằng sự hung hăng. Trong vô thức, đứa trẻ thầm mong người cha hay người mẹ “tình địch” phải biến đi. Vì vậy, cha mẹ phải phản ứng cứng rắn để con trẻ hiểu rằng nó không thể chiếm chỗ của cha hay mẹ. Điều đó là vô cùng cần thiết để trẻ hiểu sự cấm đoán tội loạn luân. Chẳng hạn bằng cách không cho trẻ ngủ chung giường. Sau đó, trẻ trải qua điều mà Freud gọi là “giai đoạn tiềm ẩn” (7-12 tuổi) trong đó trẻ tỏ ra khá im lặng và ngoan ngoãn nghe theo những yêu cầu của cha mẹ. Trong thời gian chuyển tiếp này, cha mẹ có thể tận dụng cơ hội để gieo vào lòng trẻ một cách rõ ràng sự tôn trọng người khác, sự trinh bạch và lòng khoan dung. Cuối cùng, đến tuổi dậy thì, giới tính trỗi dậy với hàng loạt sự thôi thúc gây chiến của nó mà trẻ đã từng cảm nhận trong giai đoạn Oedipe. Đôi khi trẻ khó lòng kiểm soát những thôi thúc này. Đó là lý do trẻ trở nên rất nóng nảy và hay chống đối.

**Cha mẹ có khuynh hướng muốn giải thích tất cả cho con cái,
biện minh tất cả, kể cả uy quyền của mình.**

- **Một cái nhìn mới về tuổi vị thành niên**

Năm 1968 là năm đáng ghi nhớ. Thông điệp “cấm, cấm” đã có tiếng vang lớn trong ngành giáo dục. Phương pháp “cũ” dựa trên sự cấm đoán, sự tôn kính cha mẹ, sự từ chối tranh cãi nay đã bị chao đảo dữ dội. Ngoài ra, ý kiến sáng suốt của Francois Dolto nhấn mạnh tầm quan trọng của sự lắng nghe, trao đổi, đối thoại giữa cha mẹ và con cái đã thay đổi hẳn cái nhìn đối với nền giáo dục nước nhà. Một bước dài đã được vượt qua trong sự thông cảm và tôn trọng giới trẻ.

Tuy nhiên, quá trình đó cũng làm nảy sinh một ít buông lỏng, thậm chí dễ dãi. Cha mẹ có khuynh hướng muốn giải thích tất cả cho con cái, biện minh tất cả, kể cả uy quyền của mình. Cha mẹ không còn dám nói “không”, sợ làm con cái nổi giận. Cha mẹ đã nghi ngờ quyền chính đáng của mình là Quyền Chống Lại bằng cách từ chối thẳng thừng. Do vậy, một số trẻ em đã không bị hạn chế gì, và đến tuổi dậy thì, thì tỏ ra chống đối và làm loạn. Hậu quả của sự thiếu uy quyền này rất dễ thấy ngày nay nơi giới trẻ.

Sưu tầm

(Trích trong , “Con Tôi Đang Gặp Khủng Hoảng”,

Trương Ngọc Bích (2010))

Nguyễn Thị Nguyễn Tuyết

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Ơm thực

Bánh Tráng NƯỚNG

Tôi mang trong mình dòng máu của cả ba miền. Ông bà ngoại người miền Bắc rất, người miền Trung rất, má được sinh ra tại Sài Gòn. Má lấy ba là người miền Nam. Lớn lên tôi lại có gia đình và sinh sống ở Miền Tây Nam Bộ. Có thể nói tôi phần nào biết đặc điểm món ăn các miền. Nhưng với tôi yêu thích thưởng thức món ăn Miền Trung - thường cay mặn - phản ánh phần nào đặc điểm khô cằn của mảnh đất hẹp nắng gió quanh năm. Trong số các món ở mảnh đất này, bánh tráng nướng là món gây thương nhớ nhất trong tôi.

Bánh tráng nướng được nhắc trong bài viết này là loại bánh dày hơn loại bánh tráng mỏng để cuốn gói cuốn ở miền Tây. Bánh bằng bột gạo sau khi tráng có hình tròn, được phơi khô trong các liếp bằng tre dưới trời nắng gắt. Bánh khô người ta gỡ bánh xếp thành từng ràng và buộc dây chuối (loại dây lấy từ thân cây chuối và phơi khô). Bánh tráng phải được nướng trên than củi và trở đều tay cho bánh phồng đều, không bị cháy hay bị cháy khét.

Bánh tráng hay còn gọi là bánh đa, được gọi là món tinh túy trong ẩm thực miền Trung. Bánh tráng có mặt trong hầu hết các loại mâm cỗ từ cao sang đến tiệc bình dân hay trong các bữa ăn thường ngày. Trên mâm cúng tết, giỗ chạp, người miền Trung sẽ bày vài cái bánh tráng nướng cùng với các món chính khác. Trong bữa ăn hàng ngày, người ta có thể để thêm vài cái bánh tráng nướng để ăn. Hoặc, người ta lại ăn món bánh dân dã này bất kỳ lúc nào như món ăn vặt. Nếu là khách phương xa ghé thăm một gia đình người Trung, thế nào khách cũng sẽ được đãi món ngon kèm bánh tráng nướng. Ngày tết gia đình người Trung sẽ có bánh tráng nướng để sẵn ăn chống ngán mấy món thịt thà ngày tết. Nói một cách khác, ở miền Trung người ta có thể thêm bánh tráng vào bất kỳ món nào từ cháo, mì, bún, miến hay hủ tiếu.

Từ nhỏ tôi sống gần bà ngoại nên bánh tráng nướng là một phần tuổi thơ của tôi. Món bánh tráng nướng tuổi thơ của tôi là bánh tráng bằng bột củ khoai mì. Những năm tháng xa xưa đó, gạo còn quý hiếm nên người ta trồng loại khoai mì đỏ (còn gọi mì gòn) cho củ ăn rất bùi ăn độn với cơm. Vì vậy, người ta xay củ mì lấy bột tráng bánh tráng để dành ăn. Loại bánh tráng khoai mì khi nướng lên thơm mùi đặc trưng của khoai mì, bánh mỏng hơn và vẫn còn nhìn thấy sợi sơ mảnh của khoai mì; giá thành thì đương nhiên rẻ hơn bánh tráng bột gạo. Những tháng ngày còn thiếu thốn, trong nhà lúc nào cũng có mấy xấp bánh tráng mì. Ba má đi làm rẫy sẽ đem theo mấy con cá kho thật mặn và ít bánh tráng làm đồ ăn trưa. Má và bà ngoại hay kho cá với nhiều nước. Sau đó lấy bánh tráng nhúng qua với nước cho mềm để cuốn với cá với rau là các loại rau có sẵn trong vườn và chấm với nước cá

kho. Có những lúc mấy chị em đợi ba má đi rẫy về trễ thì bánh tráng được đem ra ăn đồ chơi trong lúc đợi ba má về nấu cơm. Quà vật để ăn của chị em tôi ngày đó cũng là bánh tráng. Lâu lâu bà ngoại đi đâu về cho mấy đứa cháu miếng bánh tráng mè nướng có rải mạch nha và cơm dừa khô nạo kèm đậu phồng rang giã nhỏ (gọi là bánh tráng kẹo). Với chúng tôi những đứa trẻ thiếu thốn đồ ăn thì đó là món ngon và quý không thể nào diễn tả hết. Thỉnh thoảng để đổi món, má nướng bánh tráng lên, sau đó lấy bánh chưa nướng nhúng qua nước và kẹp cái bánh đã nướng giòn ở giữa hai bánh sống. Sau đó cắt ra ăn kèm mỡ hành. Miếng bánh hoà quyện giữa cái giòn bánh đã nướng và cái dẻo dẻo của bánh sống mềm do nhúng nước.

Những năm sau này, đời sống khá hơn, những chiếc bánh tráng khoai mì dần dần không còn, bánh tráng gạo nhiều hơn. Thậm chí bánh tráng gạo loại cao cấp có nước cốt dừa, mè trắng, củ hành tím đã phi cho thơm và có cả con ruốc khô. Nhưng mấy má con vẫn nhớ bánh tráng khoai mì. Tết nào má cũng nướng sẵn bánh tráng với lửa than đỏ rực sau khi xong nồi bánh tét đêm giao thừa. Má nướng bánh để dành ăn trong mấy ngày tết và để cúng....

Những năm đầu về miền Tây tôi nhớ bánh tráng nướng da diết và thèm ăn bánh này khôn tả. Mười mấy năm trước rất khó tìm bánh tráng nướng ở miền Tây (nơi tôi sinh sống). Sau đó vài năm, người Trung bắt đầu có mặt nhiều hơn ở miền Tây. Trên bước đường làm ăn họ mang theo cả các món quê hương, trong đó có bánh tráng nướng. Nhiều người trong số đó mưu sinh bằng cách bán bánh tráng nướng. Tôi lại được thưởng thức bánh tráng trong từng bữa ăn của mình. Có những lúc quá thèm bánh tráng nên vào siêu thị mua loại bánh tráng nướng sẵn đóng bao bì. Nhưng sao miếng bánh thấy nhạt nhẽo và vô vị làm sao....

Có những ngày giữa mùa mưa nghe tiếng mưa rơi lộp bộp đầu hiên ... Mất bỗng nhòa đi... Như thấy lại hình ảnh năm nào, mưa rơi rả rích bên ngoài mái lá. Trong gian bếp nhỏ, mấy chị em ngồi xung quanh nhìn má nướng bánh tráng khoai mì. Đôi tay má thoăn thoắt trở bánh trên bếp than củi hồng rực. Tiếng bánh nổ đều đều nghe rôm rộp. Má dùng nướng lựa cái vừa nướng xong còn ấm ấm bẻ chia cho mấy chị em. Tiếng bánh chín giòn vỡ kêu rôm rộp... Thời gian trôi qua nhanh quá.... Mới đó đã hơn 30 năm rồi. Bà ngoại đã mất. Má cũng không còn. Mọi thứ dường như chỉ như mới ngày hôm qua. Thấy nhớ bà ngoại! Nhớ má! Nhớ món bánh tráng nướng khoai mì của ngày xưa!

Nguyễn Thị Khánh Đoan

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Film Review

SKATER GIRL

(CÔ GÁI TRƯỢT VÁN)

BỘ PHIM ĐÁNG XEM

Nếu không đi công tác, tối thứ 7 tôi hay xem phim hoặc chương trình gì đó chung với con - vừa giải trí vừa có thời gian cho con. Tối qua chúng tôi xem bộ phim dành cho lứa tuổi từ ... 7 trở lên. Bộ phim, theo tôi, đáng xem đối với nhiều lứa tuổi.

Thông qua câu chuyện về cô bé Ấn Độ tuổi thiếu niên, tình cờ nhận ra đam mê của mình từ cái duyên gặp một chị quốc tịch Anh trở về nơi chôn nhau cắt rốn của cha, và bạn của chị ấy. Từ đứa con nhà nghèo, nhiều mặc cảm trong bối cảnh xã hội có sự phân biệt tầng lớp rõ nét, cô bé xây dựng được tính cách ngày càng mạnh mẽ. Niềm đam mê và ước mơ chinh phục bản thân cũng lớn dần theo khả năng chơi ván trượt của cô bé... Hủ tục trong xã hội, cộng với sự bảo thủ của người cha tưởng chừng có lúc chặn mọi ước mơ của cô bé. Nhưng bằng sức mạnh bản thân và sự trợ giúp của vài người, nhất là đứa em trai thông minh... cô bé đã vượt qua mọi rào cản và chiến thắng...

Trong phim có những câu thoại nghe có vẻ không mới nhưng rất giá trị; điển hình như: "Đôi khi một sự việc tưởng nhỏ nhưng trở thành bước ngoặt lớn, thay đổi phận người", "Cách tốt nhất để thắng sự sợ hãi là hãy đi trên nó"...

Trong phim có hình ảnh thầy giáo, bạn học, lãnh đạo địa phương, dân làng; có những tình tiết không quá cao trào nhưng đủ cho thấy sự đấu tranh cho cái mới, cái đúng không hề dễ nhưng không phải là không thể.

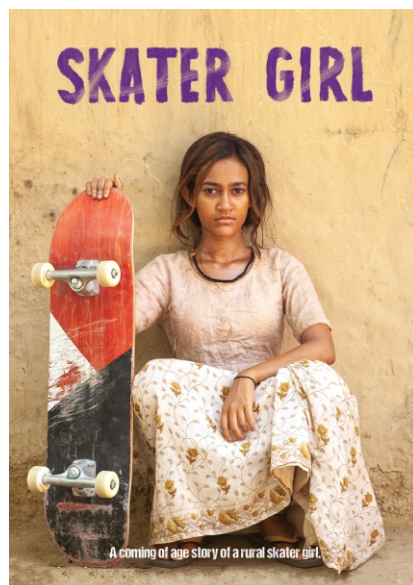
Tính nhân văn của bộ phim cao thông qua nhiều tình tiết, từ sự giúp nhau của những đứa trẻ sống cùng làng, những người tưởng không chịu thay đổi và chấp nhận giá trị của người khác và những người sẵn sàng chịu thiệt về mình để giá trị cuộc sống được lên ngôi.

Bắt đầu năm học mới, xem bộ phim này. Nên lắm chứ!

Thông tin về bộ phim:

- Nước sản xuất: Mỹ và Ấn Độ
- Năm sản xuất: 2021
- Đạo diễn: Manjari Makijany
- Diễn viên chính: Amrit Maghera, Jonathan Readwin, Waheeda Rehman, Rachel Sanchita Gupta, Shafin Patel.
- Link xem trailer bộ phim:

<https://www.youtube.com/watch?v=k5Fn99wmFCQ>

Huỳnh Văn Hiến

Bộ môn Ngôn ngữ và Văn hóa Anh

Trang 31

HÌNH ẢNH *Kỷ niệm của tổ*

Hội thảo chuyên đề với Thái Lan

Chúc mừng tân Phó giáo sư Phương Hoàng Yến

Tiệc tất niên 2019 và chia tay Thầy Cô nghỉ hưu

Tiệc tất niên 2019 và chia tay Thầy Cô nghỉ hưu

Tiệc tất niên 2019 và chia tay Thầy Cô nghỉ hưu

